

Sygn. akt I CSK 1308/22

## POSTANOWIENIE

Dnia 31 maja 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Kamil Zaradkiewicz

w sprawie z powództwa C. sp. z o.o. w W.  
przeciwko B. M. i K. M.  
o zapłatę,  
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej  
w dniu 31 maja 2022 r.,  
na skutek skargi kasacyjnej pozwanej  
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]  
z dnia 19 lutego 2021 r., sygn. akt VI ACa [...],

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.**

### UZASADNIENIE

Wyrokiem z 19 lutego 2021 r. Sąd Apelacyjny w [...] po rozpoznaniu sprawy z powództwa C. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W. przeciwko K. M. oraz B. M. o zapłatę, na skutek apelacji Powoda od wyroku Sądu Okręgowego w W. z 17 września 2019 r., zmienił zaskarżony wyrok w punkcie pierwszym w części w ten sposób, że oddalił powództwo wobec K. M. o zapłatę 181.010 zł (stu osiemdziesięciu jeden tysięcy dziesięciu złotych) wraz z odsetkami od tej kwoty oraz oddał powództwo wobec B. M. o zapłatę odsetek ustawowych za opóźnienie od 181.010 zł (stu osiemdziesięciu jeden tysięcy dziesięciu złotych) od 16 lipca 2017 r. do 25 czerwca 2018 r.; w punkcie trzecim w całości w ten sposób, że zasądził od B. M. na rzecz powódki 7 234 zł (siedem tysięcy dwieście trzydzieści

cztery złote) za koszty procesu; po punkcie czwartym dodał punkt piąty w brzmieniu: „nakazuje pobrać od powódki na rzecz Skarbu Państwa - Sądu Okręgowego w W. 6642 zł (sześć tysięcy sześćset czterdzieści dwa złote) za nieuiszczone koszty sądowe”, oddalił apelację B. M. w pozostałej części oraz rozstrzygnął w kosztach w instancji odwoławczej.

Skargę kasacyjną na powyższe orzeczenie złożyła Pozwana, zaskarżając wyrok Sądu Apelacyjnego w [...] w pkt II i III i wnosząc o jego uchylenie w zaskarżonej części oraz przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Apelacyjnemu.

Pozwana wniosła o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, argumentując, iż zachodzi oczywista zasadność skargi kasacyjnej wobec licznych naruszeń prawa procesowego i materialnego opisanych w uzasadnieniu podstaw skargi kasacyjnej.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną Powódka wniosła o odmowę przyjęcia skargi do rozpoznania, a także o zasądzenie od Pozwanej na rzecz Powódki kosztów postępowania kasacyjnego według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia, przysługującym od prawomocnych orzeczeń sądu drugiej instancji, silnie nacechowanym pierwiastkiem publicznoprawnym, a jej rolą nie jest korygowanie wszelkich orzeczeń sądowych zawierających uchybienia, lecz ochrona interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni i stosowania prawa oraz wkład Sądu Najwyższego w rozwój jurysprudencji i prawa pozytywnego. Taka konstrukcja i rola skargi kasacyjnej, implikuje poddanie jej kontroli wstępnej pod kątem spełniania kryteriów, kwalifikujących ją do przedstawienia Sądowi Najwyższemu w celu merytorycznego rozpoznania.

Stosownie do 398<sup>9</sup> § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania w razie wykazania przez stronę, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych, budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów,

zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Na wstępie należy przypomnieć, że zarówno wniosek, jak i jego uzasadnienie, stanowią odrębne części (elementy konstrukcyjne) skargi kasacyjnej, zaś Sąd Najwyższy na etapie rozpoznania wniosku o przyjęciu skargi kasacyjnej do rozpoznania dokonuje oceny jedynie zaistnienia przesłanek wniosku i argumentacji juretrycznej go uzasadniającej. Z tej przyczyny nie jest wystarczające odesłanie przez skarżącego do motywów uzasadnienia podstaw kasacyjnych, które samodzielnie i odrębnie są oceniane w razie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Postępowanie wywołane tą skargą nie stanowi trzeciej instancji sądowej. Wystąpienie każdej z okoliczności uzasadniających przyjęcie skargi do rozpoznania powinno zostać szczegółowo uzasadnione, przez wykazanie w drodze profesjonalnego wyводу prawniczego, z powołaniem się na stosowne, dotychczasowe orzecznictwo sądowe oraz poglądy doktryny, a także umotywowane własne zdanie, żeby przekonać Sąd Najwyższy o potrzebie rozpoznania sprawy kolejny raz, mimo że zaskarżone orzeczenie Sądu II instancji jest prawomocne.

Oparcie wniosku na przesłance oczywistej zasadności wymaga wykazania przez skarżącego niewątpliwej, widocznej na pierwszy rzut oka (*prima facie*), bez konieczności pogłębionej analizy, sprzeczności wykładni lub zastosowania prawa materialnego lub procesowego z brzmieniem przepisów lub powszechnie przyjętymi regułami interpretacji. Skarżący powinien zawrzeć w skardze wyodrębniony wywód prawny wskazujący, w czym przejawia się „oczywistość” naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego (zob. niepublikowane postanowienia Sądu Najwyższego z 5 września 2008 roku, sygn. akt I CZ 64/08, 19 grudnia 2001 roku, sygn. akt IV CZ 200/01, 9 czerwca 2008 roku, sygn. akt II UK 37/08).

W niniejszej sprawie uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jest ogólnikowe, wręcz lakoniczne i nie spełnia powyższych wymagań. Jak już wskazano, nie jest przy tym wystarczające odesłanie przez Skarżącego do argumentacji przytoczonej w uzasadnieniu zarzutów skargi. Ponadto Sąd

Najwyższy w postępowaniu kasacyjnym nie bada prawidłowości ustaleń faktycznych ani oceny dowodów dokonanej w sprawie przez Sądy *meriti*.

Z uwagi na treść art. 29 § 2 i 3 ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o Sądzie Najwyższym (Dz. U. z 2021 r., poz. 1904) Sąd Najwyższy, nie mając kompetencji do pominięcia stosowania przepisów ustawy, co wprost wynika z art. 179 ust. 1 Konstytucji RP, a także mając na względzie niepodważalność powołania sędziego na podstawie art. 179 Konstytucji RP, odstąpił od oceny prawidłowości powołania sędziów w składzie Sądu *ad quem*, a w konsekwencji ważności postępowania czy skuteczności orzeczenia z powyższych względów z uwagi na ich niedopuszczalność, co wynika z wyroku Trybunału Konstytucyjnego z 7 października 2021 r., sygn. K 3/21, zaś w zakresie skuteczności wstrzymania („zawieszenia stosowania”) przepisów ustawy o Sądzie Najwyższym z wyroku Trybunału Konstytucyjnego z 14 lipca 2021 r., sygn. P 7/20 (OTK ZU nr A/2021, poz. 49).

Tym samym Sąd Najwyższy nie znajduje podstaw do niestosowania w niniejszej sprawie zasady niedopuszczalności kwestionowania statusu sędziego (deklarowanej w art. 29 § 2 i 3 ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o Sądzie Najwyższym), co mogłoby sugerować wskazanie w pkt 1 lit. d postanowienia Wiceprezes Trybunału Sprawiedliwości w sprawie C-204/21 R Komisja Europejska przeciwko Rzeczypospolitej Polskiej (ECLI:EU:C:2021:593). Powyższe rozstrzygnięcia, a przede wszystkim treść art. 179 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, nie pozwalają bowiem na ocenę kryteriów odnoszących się do okoliczności wyboru kandydatów na stanowisko sędziowskie przez Krajową Radę Sądownictwa, a w konsekwencji kwestionowanie skuteczności powołania do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego przez Prezydenta RP, a tym samym ubezskutecznienia inwestytury, czego nie mogą w szczególności uzasadniać kryteria wskazane w wyroku Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z 19 listopada 2019 r. w sprawach połączonych C-585/18, C-624/18 i C-625/18, A.K. przeciwko Krajowej Radzie Sądownictwa oraz C.P., D.O. przeciwko Sądowi Najwyższemu, ECLI:EU:C:2019:982.

Niezależnie od powyższego jednak, również w świetle wyroków Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej ewentualne wady procedury wyboru kandydata na urząd sędziego przed Krajową Radą Sądownictwa, nawet w razie uznania naruszenia Konstytucji RP w tym zakresie (poprzez stwierdzenie niezgodności z Konstytucją przepisów stanowiących podstawę procedury zakończonej powołaniem do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego), samodzielnie nie pozwalają na podważenie niezależności sądu rozpoznającego sprawę (wyrok TSUE z 29 marca 2022 r., C-132/20, w sprawie BN i in. przeciwko Getin Noble Bank S.A., ECLI:EU:C:2022:235), zaś samo powołanie przez Prezydenta RP na urząd sędziego jest niepodważalne (wyrok TSUE z 22 marca 2022 r., C-508/19, M.F. przeciwko J.M., ECLI:EU:C:2022:201). W niniejszej sprawie nie wskazano natomiast jakichkolwiek okoliczności, które wymagałyby weryfikacji niezależności Sądu *ad quem*.

Z powyższych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398<sup>9</sup> § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, nie znajdując też okoliczności, które w ramach przesądu jest obowiązany brać pod uwagę z urzędu.

a.s.